

Gönderilmeyen Mektup

— serkanemir19 · 29 Kasım 2022

Biliyorum “Yine mi?” diyeceksin, belki de “hay Allah’ım!” diye söyleneceksin, ama bilmelisin ki bunca zaman sonra; bunca yıkılmışlıktan, yorulmuşluktan ve kaybetmişlikten sonra benim içinde zor. Evet, yanlış duymadın, bu benim için de zor. Ama yine de merhaba.

Merhaba tüm yarım kalmışlığım, merhaba yokluğuna avuttuğum benliğimin unutulmayan serüveni, merhaba yokluğunda ayı göğsüme tüm heybetiyle çöreklediren “bizsiz” sevgili, merhaba, merhaba... Nasılsın?

Biliyorum, çok uzun zaman oldu ve bunca geçen zamandan sonra nasıl olduğunu sormam tuhaf gelecek sana. Hayıflanma hemen, sadece söyle, nasılsın?

Sormak hakkın değil diyeceksin belki, belki de sorduğuma soracağıma beni pişman edeceksin. Bilirsin beni, her çarpışmayı göğüsleyen bir korkusuzluğum vardır benim ve yine bilirsin ki senden gelen her şeye bir eyvallahım mutlaka var benim. O yüzden söyler misin, nasılsın?

Çocuk gelişimini bitirdiğinden beri çok uğraşmıştın, didinmiştin ama bir anaokuluna girememiştin. O minik ellerin, sana sarılmalarına kavuşabildin mi “bizsiz” geçen bu süreçte?

Sular duruldu mu? Yoksa yine benim gibi hala sinirlerine yenik mi düşüyorsun?

Yine sıkılıyor musun hayatın olmazlarına? Her zaman söyledim sana, “olmadı diye dövündüğün ne varsa almayacağı anlamına gelmez ama olmuyorsa olmamalı olduğu içindir mutlaka” diye, umarım hayattaki bütün bu sıkılmışlıkların gitmiştir senden.

Ne demişler: “Olmaz dediğin ne varsa olur bu hayatta.” Benim olur dediğim ne varsa olmadı tıpkı Sen ve Ben’in bir türlü biz olmada tutunabileceğimize her zaman olur dediğim gibi. Sen yine de unutma, olmaz dediğin ne varsa olur bu hayatta. Biz’in olmadığına bakma.

Çabuk hastalanıyor musun yine? Biliyorum kırılgan bir bünyen var. Çabuk üşürsün, çabuk hastalanırsın, geç iyileşirsin. Biliyorum ağırdır iyileşmelerin en çok da o yüzden soruyorum, nasılsın?

Uzun zaman oldu, kim bilir hayatın ne kadar değişmiştir. Belki nişanlanmış belki de evlenmişindir.

Kötüsü de dile gelmiyor ama inşallah yaşıyorsundur.

Şimdi diyeceksin; “Bütün bu sorduklarından haberin yok mu? Sen rahat durmazsın benimle ilgili her şeyi öğrenirsin nasılsa.” ama vallahi, billahi çoktan bıraktım ben senin peşini.

Neredesin, nasılsın, ne haldesin, bilemiyorum ki.

Bir tek “kalbin sızlıyor mu yine?” diye sormuyorum. Çünkü onu geçenlerde yine kalbimin sızlamasından biliyorum. O yüzden sorma gereği duymuyorum.

Biliyorum “Sen nasılsın?” diye sormazsın bana. Olmaz da hani olur ya sorarsın bana, “Nasılsın?” diye, ben senden sonra nasılsam yine öyleyim işte.

Her zaman olduğu gibi bazen hiç uyumuyorum, bazen en fazla üç ya da dört saat uyuyorum. Uykuların bile tadı yok ki senden sonra.

Kâbuslar görüyorum bazen içinde sen olan ve yine içinde seni kaybettiğim...

Bazen sıçrayarak uyanmalarına şahit olduğumda kendime kızıyorum sonra varsın olsun diyorum. Çünkü

zaten elden bir şey gelmiyor ki.

Biliyorum pek çok kez yanılıyorum da; gün geçmiyor ki seni unuttuğum yanılgısına yakalanmayım, gün geçmiyor ki alışırım zannettiğime kanmayım. Ama gün Gün'e sığmaz iken gün geçmiyor işte.

Her zaman olduğum gibi bütün soğukkanlılığımı takınıyorum yüzüme. Komik gelecek ama o tiksindirici gaddarlığım ile kapattım yüreğimi diye caka satıyorum herkese. Bazen kahkahayı basıyorum mizahından arındırılmış, o tüm heybetiyle beni yakıp kavuran acıların sinesine. Kendimi kandırıyorum işte. Kimse de çıkıp demiyor ki, "Ulan zaten gülüşlerin çirkin, güzel gülmeye çalışma acılarını gizleyemezsin nasılsa..." Ama acılarım, gülüşlerim çirkin olsa da çok daha derin bir makamda.

Biliyor musun, tüm yorulmuşluklarıma rağmen çaktırmadan siliyorum gözyaşlarımı ve en ciddi tavırlarımla acımasızlıklarımı takınıyorum acımasız olamadığımı anlamasınlar diye. Çok şükür bu içine tükürdüğümün vicdanını söküp atamadığımı göremiyorlar ama yine de ben her şeye ağlıyorum işte. Biliyor musun? O bitmek tükenmek bilmeyen belalarım ile her şeye rağmen barışığım. Hem de seninle olamadığım kadar. Hem de bütün bu insanları ve bütün bu hayatı artık kaldıramıyor olmalarına rağmen. Ama yine de kahretsin ki ne acılarım ne de onlar öldüremiyorlar işte.

Biliyor musun? Biri sen, biri de ölünce bir mezarımın olması en büyük, en büyük hayalim olmuştur benim ama ikisi de olmayacak işte.

Ne olur, lütfen söyle bana, benim bu özlemim hiç bitmeyecek mi? Benim bu unutamayışlarım son bulmayacak mı? Hiçbir zaman silemeyecek miyim seni? Ne olur söyle, neden her zamankinden daha çok ihtiyacım var sana?

Neyse boş ver.

Benimkisi laf salatası sadece.

Sen aldırma.

Bunların hiçbiri yok, hiçbir şey yok. Sen yoksun, ben yokum, biz yokuz.

Aldırma şaka, bütün bu hayatım gibi bu da koca bir şaka.

Yok, bu satırlar, bu dizeler, yok bu ağlayışlar, hiçlikler. Hatta bu mektupta yok tıpkı benim olmadığım gibi, tıpkı benim sende hiçbir zaman gerçekten var olmadığım gibi, tıpkı, tıpkı...

Aldırma sen yok öyle bir şey.

Ben hiçbir şey yazmadım sen de okumadın, tıpkı beni çoktan unuttuğun gibi unut gitsin.

Sahi, nasılsın?